

Ἄνθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.

Ἐάν ἀπάντων τῶν δικαίων ἡ μνήμη μετ' ἐγκωμίων γίνεται, εἰς τὴν πηγὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸν θησαυρὸν τῆς ὁσιότητος, ποῖος δὲν θά προσφέρῃ ἔπαινον; Ὅχι διὰ νὰ δοξάσῃ, ἀλλὰ νὰ δοξασθῇ αἰώνιον δόξαν. Τὴν Θεοτόκον, δὲν εἶναι δυνατόν ἀνθρωπίνῃ γλῶσσῃ, οὔτε ἄγγελοι ἀξίως νὰ ὑμνήσουν. Οὐ σιωπήσομεν, μέ φόβον καὶ πόθον πλέκομεν στέφανον εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας.

Ἄνοιξον ἡμῖν, ὦ Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὸ βραδύγλωσσον στόμα. Δός λόγον, ἔμπνευσον τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος Σου, μέ τὴν ὁποῖαν καὶ ἀγράμματοι λαλοῦν σοφίαν τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον, διὰ νὰ ἐγκωμιάσωμεν τὴν Μητέραν Σου.

Ἡ Κοίμησις αὐτῆς ἔνδοξος καὶ ἱερά. Ταύτην ὁ Πατήρ προώρισε, προφήτες προεκήρυξαν, ἡ ἁγιαστικὴ δύναμις τοῦ Πνεύματος ἐπεφοίτησε, ἐκαθάρισε καὶ ἡγίασε. Τότε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπεριγράπτως ἐκατοίκησε εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀναβιβάζων τὴν ἡμετέραν φύσιν πρὸς τὸ ἄπειρον ὕψος τῆς θεότητος.

Ὁ Χριστὸς Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος, μία ὑπόστασις σύνθετος ἐκ δύο φύσεων τελείων, θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος καὶ ἐν δύο φύσεσι, θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι.

Εἷς Υἱὸς Θεοῦ καὶ Θεὸς σεσαρκωμένος, φέρων ἐν ἑαυτῷ ἀδιαιρέτως ἡνωμένων τὰς φυσικὰς ιδιότητας τῶν δύο φύσεων, τὸ κτιστὸν καὶ τὸ ἄκτιστον, τὸ θνητὸν καὶ τὸ ἀθάνατον, τὸ ὀρατὸν καὶ τὸ ἀόρατον, τὸ περιγραφτὸν καὶ τὸ ἀπερίγραφτον, θεῖον θέλημα καὶ ἀνθρώπινον θέλημα, θεῖαν ἐνέργειαν ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν. Δέσποτα Χριστέ, μεσίτης θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γενόμενος, τὴν ἔχθραν ἔλυσας καὶ τῷ Σῶ Πατρὶ τοὺς ἀποστάτας ἀνθρώπους καὶ πεπλανημένους ἐπέστρεψας.

Τὸ φθαρτὸν εἰς ἀφθαρσίαν μετέβαλες, τῆς πολυθέου πλάνης τὴν κτίσιν ἠλευθέρωσας, τέκνα Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους πεποίηκας καὶ κοινωνοὺς θείας δόξης ἀνέδειξας. Τῶν ἀπίρων τούτων ἀγαθῶν, ἐργαστήριον γέγονεν ἡ Ἄειπάρθενος !

Μακάριοι οἱ ὀρώντες ταῦτα. Μακάριοι, οἱ ἔχοντες νοεράν αἴσθησιν. Ἄγγελοι, ὡς φωτὸς ἀστραπὴς φαιδρύνουν τὴν ἑορτὴν. Ἀπόστολοι, τὴν κηδεῖαν τοῦ θεοδόχου σώματος, μακαρίζουν. Ὁ Θεὸς Λόγος καὶ υἱὸς τῆς Θεοτόκου, εἰς τὰς χεῖρας Του, τὴν ψυχὴν τῆς Μητρός Του ὑποδέχεται. Ἐάν – ὡς ἡ θεία Γραφή λέγει – ψυχαὶ δικαίων ἐν χειρὶ Θεοῦ, πόσον μᾶλλον αὐτὴ (Θεοτόκος) εἰς χεῖρας Χριστοῦ, τὴν ψυχὴν τῆς παραδίδει.

Πόνος μὲν προπορεύεται, ἀκολουθεῖ δὲ μακαριότης αἰώνιος. Ὁ Ἰωακείμ, ὁ πατὴρ τῆς Θεοτόκου, τοὺς λογισμοὺς του ἐποίμεινε, ἐν τόπῳ χλόης (=ἱερά

λόγια Γραφής), επί ὕδατος δέ ἀναπαύσεως εὐφραϊνόμενος ἐκ τῆς θείας χάριτος. Ἄννα δέ, χάρις ἐρμηνεύεται ἀπ' τὰ Ἑβραϊκά, ὁμότροπος ἦτο τοῦ συζύγου Ἰωακείμ εἰς εἰς τὰς ἀρετάς. Προῆλθε ἐξ αὐτῶν ἡ Θεοτόκος ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Εὐλογημένη ἐν γυναιξί, ἡ μόνη ἀξιωμακάριστος ! Σὺ εἶσαι ὁ βασιλικὸς θρόνος. Σὺ Ἐδέμ νοητή.

Εἰς τὸν αἰσθητὸν παράδεισον (Ἐδέμ), ὁ χοϊκὸς Ἀδάμ ἦτο, ἐν σοὶ Θεοτόκε, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ... Σέ βάτος προέγραψε, ἡ κιβωτὸς τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, προϊστόρησε, ράβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα σέ προετύπωσε.

Σέ, προεμήνυσε κάμιнос τῶν τριῶν παιδῶν, πῦρ δροσίζον καὶ συγχρόνως φλογίζον.

Σὺ εἶσαι ἡ προφητευθεῖσα παρθένος ὑπὸ Ἡσαΐου, ἔτεκες τὸν μεθ' ἡμῶν ὑπάρχοντα Θεόν, δηλαδὴ τὸν Ἐμμανουήλ... Σέ εἶδε ὁ Δανιήλ ὄρος., ὅπου ἐτμήθη- ἐκόπη λίθος, δηλαδὴ ὁ Χριστὸς, ἀσπόρως κυήσασα καὶ πάλιν παρθένος μείνασα. Σέ εἶδεν ὁ Ἰεζεκιήλ πύλην κεκλεισμένην, ἀπ' τὴν ὁποίαν μόνος ὁ Κύριος ὤδευσε. Ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη ὁ Θεὸς Λόγος καὶ τὴν πύλην τῆς παρθενίας οὐκ ἤνοιξε.

ᾠ! Σήμερον Θεοτόκε πρὸς τὸν Υἱὸν σου ὀδεύεις, ἀγγέλων, ἀποστόλων, θεοφόρων πατέρων πληθὺς, δορυφορούντων... ᾠ! Πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πρὸς τὴν ζωὴν διὰ θανάτου μετὰγεται ! Ὁ Χριστὸς θάνατον ἐגעύθη. Θνήσκει γὰρ σαρκί καὶ θανάτῳ λυεῖ τὸν θάνατον, τὴν ἀφθαρσίαν εἰς ἡμᾶς χαρίζει καὶ τὴν νέκρωσιν ποιεῖ πηγὴν τῆς ἀναστάσεως. Φυσικῶς, ἡ μακαρία σου ψυχὴ Θεοτόκε, χωρίζεται τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον ἐνταφιάζεται, ὅμως δὲν παραμένει ἐν τῷ θανάτῳ, οὐδὲ διαλύεται ὑπὸ τῆς φθορᾶς. Ἡ Θεοτόκος ἔτεκε τὸν Χριστόν, μείνασα παρθένος. Μὲ τὸν θάνατόν της ἀδιάλυτον τὸ σῶμα της διεφυλάχθη. Σὺ Κεχαριτωμένη Μαρία, ἡ πηγὴ τοῦ ἀληθινοῦ φωτός, ὁ ἀδάπανος θησαυρὸς τῆς αὐτοζωῆς, ἡ πάντων τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτία, ἂν καὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα καλύπτῃ σωματικῶς τῷ θανάτῳ, ἀλλὰ βρῦεις εἰς ἡμᾶς ποταμούς χάριτος. Λοιπὸν, οὐ θάνατον λέγω τὴν ἱερά σου μετὰστασιν ἀλλὰ κοίμησιν ἢ ἐκδημίαν ἢ ἐνδημίαν. Ἐκδημοῦσα τῶν τοῦ σώματος, ἐνδημεῖς πρὸς τὰ κρείττονα.

Τὴν ψυχὴν σου, ὁ οὐρανὸς χαίρων ὑποδέχεται. Οὐ γὰρ ὡς ὁ Ἥλιος, ὡς εἰς οὐρανὸν ἐπορεύθης, οὐχ ὡς ὁ Παῦλος ἕως τρίτου οὐρανοῦ ἀνήλθες, ἀλλὰ ἕως αὐτοῦ τοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ Σου ἔφθασας. ᾠ! Θαύματος! Ὁ πάλαι μισούμενος θάνατος μακαρίζεται, νῦν χαρᾶς καὶ πανηγύρεως αἴτιος!

Πάντων σὺ Θεοτόκε, τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν ἀρχὴ καὶ μεσότης καὶ τέλος, ἀσφάλεια καὶ ἀληθὴς βεβαίωσις, ἡ ἄσπορος σύλληψις, ἡ θεία ἐνοίκησις, ὁ τόκος ὁ ἄφθορος γέγονεν. Σέ οἱ Ἀπόστολοι τὴν ἀληθῆ κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ – ὡς οἱ ἱερεῖς πάλαι τὴν κιβωτὸν μετέφεραν -, εἰς τὸν τάφον εἰς Γεθσημανῆ

ένταφιάζουν. Οὐ κατήλθε ἡ ψυχὴ σου (Δέσποινα Μαρία) εἰς τὸν ἄδην, οὐδὲ ἡ σὰρξ σου εἶδε διαφθοράν. Οὐ παρέμεινεν ἐν γῆ τὸ ἄχραντὸν σου σῶμα, ἀλλ' εἰς τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡ Βασιλίς, ἡ Κυρία, ἡ Θεομήτωρ, ἡ ἀληθὴς Θεοτόκος μετετέθη. Ὡ! Ἱεροῦ καὶ θαυμαστοῦ καὶ προσκυνητοῦ μνήματος. Ὅπως ὁ ἔχων μύρον εἰς τὰ ἱμάτιά του, ἐναπομένει εὐωδία καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ μύρου, οὕτω καὶ τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου, πλήρες θείας εὐωδίας, ἐν τάφῳ τεθέν καὶ πάλιν ἀρπασθέν πρὸς κρείττονα χῶρον, μεταδίδει ὁ τάφος εὐωδία καὶ χάριν, γενόμενος πηγὴ ἱαμάτων καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν. Ἄγγελοι συγχορεύουν μετὰ ἀρχαγγέλων, δυνάμεις δοξάζουν, ἀρχαὶ συναγάλλονται, ἐξουσίαι εὐφραίνονται, ἀνυμνοῦν τὰ Χερουβείμ, δοξολογοῦν τὰ Σεραφεῖμ. Σήμερον ἡ Παρθένος ἡ ἄχραντος, οὐκ εἰς γῆν ἀλλ' εἰς οὐρανὸν ἐνοικίζεται, ὁ θησαυρὸς τῆς ζωῆς θανάτῳ ζωηφόρῳ καλύπτεται. Εὐθεία ἡ πρὸς οὐρανὸν πορεία, ἐάν ὅπου ἐγὼ εἶμι ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμός ἔσται – εἶπε ὁ Χριστὸς – πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ μήτηρ σὺν αὐτῷ αὐλισθήσεται; Τίμιος ὁ θάνατος τῶν ὁσίων Θεοῦ, ὑπέρτιμος δὲ ἡ μετάστασις τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐνταῦθα λόγοι θεόπνευστοι. Ἐνταῦθα ὕμνοι θεοπρεπεῖς καὶ ἐξόδιοι. Τότε Ἀδάμ καὶ Εὐα, οἱ προπάτορες μὲ χαρὰ ἔκραξαν: «Σὺ μακαρία θύγατερ τῆς παραβάσεως ἡμῶν τὰ ἐπιτίμια ἔλυσας. Ἡμεῖς ἐκλείσαμεν τὸν παράδεισον, σὺ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς τὴν εἴσοδον ἤνοιξας.

Ἐκ τῶν χρηστῶν δι' ἡμῶν ἦλθε τὰ λυπηρά, διὰ σοῦ ἐπανήλθον ἡμῖν τὰ χρηστότερα.

Σὺ κλιμαξ πρὸς οὐρανὸν! Διὰ σοῦ τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου ἐλύθημεν. Ἐλθέ πρὸς ἡμᾶς, ὦ ζωηφόρον κειμήλιον. Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ἡ ἡμετέρα παράκλησις, ἡ μόνη ἐπὶ γῆς παρηγορία».

Ἡ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν οἰκίαν λοχεύτριαν (Θεοτόκον) ἔλευσις γίνεται. Αὕτη ἀνεβόησε: «Εἰς χεῖρας Σου, τέκνον ἐμόν, τὸ πνεῦμα μου τίθημι, δέξαι τὴν ψυχὴν μου, σοὶ τὸ ἐμόν σῶμα κ' οὐ τῇ γῆ δίδω...».

Εὐλογήσας τοὺς συγκεντρωμένους ἐκεῖ ἀποστόλους καὶ πιστοὺς, ἀκούσασα τὸ : «Δεῦρο εὐλογημένη Μου Μήτηρ εἰς τὴν ἀνάπαυσίν μου, ἡ καλὴ ἐν γυναιξί, μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί, ὁσμὴ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα», παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῆς εἰς τὸν Υἱὸν τῆς. Τί γίνεται τότε;

Ἄγγέλων ὕμνοι ἐπάξιοι, προτρεχόντων, συνοδευόντων τὴν Παναγίαν τῆς ψυχῆν ἕως τῷ θρόνῳ του Θεοῦ. Οἱ δὲ ἀπόστολοι μὲ δάκρυα ἀγαλλιάσεως ἠσπάζοντο τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου. Τότε νόσοι ἐδραπέτευον, δαίμονες ἔφευγον, ἀήρ καὶ οὐρανὸς ἡγιάσθησαν μὲ τὴν ἀνάβασιν τῆς ψυχῆς τῆς Θεοτόκου, γῆ δὲ ἡγιάσθη μὲ τὴν ταφήν. Ἐπειτα τί; Μὲ καθαρὰς σινδόνας καλύπτουν τὸ σῶμα τῆς καὶ εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην τοποθετοῦν αὐτὸ, μετὰ λαμπάδων καὶ μύρων καὶ ὕμνων.

Ἡ νεκρική κλίνη βασταζομένη εἰς τοὺς ὤμους τῶν Ἀποστόλων, πρὸς τὴν Γεθσημανῆ μεταφέρεται, ἄγγελοι δὲ μετ' αὐτῶν! Ἦσαν ἐκεῖ καὶ Ἰουδαῖοι εὐγνώμονες. Ἐβραῖος κακότροπος προσπαθῶν ν' ἀνατρέψῃ τὸν κράββατον ὅπου μετέφερον τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου, ἐκόπησαν τὰ χέρια του. Μετενόησε καὶ εὐθύς ὑγίης ἐγένετο. Ἐπειτα τὸ πανάγιον σῶμα της, εἰς τὸν τάφον τῆς Γεθσημανῆ ἐνταφιάζεται. Ἐν συνέχειᾳ τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὸν θάνατόν της, τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου εἰς οὐρανὸν μετεωρίζεται. Ὅπως ὁ Χριστὸς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, οὕτω καὶ ἡ Θεοτόκος. Ἡ Παναγία ἔτεκε τὸν Χριστὸν καὶ ἔμεινε παρθένος, μετὰ τὸν θάνατόν της διειτηρήθη τὸ σῶμα της ἀδιάφθορον. Θεοῦ μητέρα τὴν παρθένον Μαρίαν γινώσκοντες, τὴν κοίμησιν Αὐτῆς πανηγυρίζομεν. Αὕτη τὴν ἄβυσσον τῆς θείας Ἀγάπης πρὸς ἡμᾶς ἐδημοσίευσεν. Ἐκ ταύτης τὸν βότρυν τῆς ζωῆς ἐτρυγήσαμεν. Ἐν ταύτῃ ὁ Θεὸς μὲν ἄνθρωπος καὶ Θεὸς ὁ ἄνθρωπος ἔγινε. Τί τοῦτου παραδοξότερον; Τί τοῦτου μακαριώτερον; ... Μετὰ τυμπάνων χορεύσωμεν, νεκροῦντες τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦτο γὰρ τὸ μυστικὸν τύμπανον. Κράξωμεν (μὲ εὐχάς) καὶ τὰ τεῖχη τῆς Ἱερικοῦς (δηλ. τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων) καταπίπτουν. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ βοήσωμεν: «Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Χαῖρε τὸ ἀδαπάνητον πέλαγος τῆς χαρᾶς. Χαῖρε φάρμακον, ποῦ καταπραΰνει τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς».

Πρὸς τὸν τάφον τῆς Θεοτόκου λέγω:

Ποῦ εὐρίσκεται τὸ σῶμα τῆς Ἀειπαρθένου, τὸ ὁποῖον χεῖρες Ἀποστόλων ἐν σοὶ ἐθήσαύρισαν; Ποῦ ἡ ἔμψυχος τράπεζα, ἡ ἄβυσσος τῆς χάριτος, τὸ πέλαγος τῶν ἰαμάτων; (ὁ τάφος ἀποκρίνεται):

Τί ζητεῖτε ἐν τῷ τάφῳ, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα; Τὰς σινδόνας ἄφησε τὸ ἱερόν καὶ ἅγιον σῶμα τῆς Θεοτόκου, μοῦ μετέδωσε ἁγιασμόν καὶ εὐωδίαν, αὐτὸ δὲ τὸ σῶμα ἀνελήφθη εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, συνοδευόντων τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων. Νῦν εἰς ἐμέ (τὸν τάφον της) θεία χάρις αὐλίζεται, ἰατρῆον καὶ πηγὴ θαυμάτων ὑπάρχω, δαίμονες ἐκδιώκονται... προσέλθετε πιστοὶ καὶ λάβετε θεοῦ χαρίσματα. Ὁ διψῶν νοσημάτων ἴασιν καὶ παθῶν θεραπείαν, μὲ πίστιν, ἅς προσέλθῃ εἰς ἐμέ, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐκάστου χρείαν, λαμβάνει εὐργεσίας. Τὴν χάριν ταύτης οὐκ ἔχω ἐκ φύσεως (ὁ κάθε τάφος δυσωδίας πλήρης καὶ εὐφροσύνης ἀντίπαλος. Μύρον πολῦτιμον, (τὸ ἅγιον σῶμα της) ἐδέχθη, τὴν πηγὴν τῆς εὐφροσύνης καὶ ἐπλοῦτισα τὴν ἀνάβλυσιν ταύτης. Βλέπετε, φίλοι πατέρες καὶ ἀδελφοί αὐτὰ ποῦ εἶπε ὁ τάφος.

Ἡ βασίλισσα Πουλχερία ἔκτισε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν Βλαχέρναις ναόν, εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου. Ἐζήτησε ἀπ' τὸν πατριάρχην Ἰουβενάλιον τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ λείψανον τῆς Θεοτόκου νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Ἰουβενάλιος ἀπεκρίθη ὅτι: «Εἰς τὴν θεόπνευστον Ἁγίαν

Γραφήν, δέν ἀναφέρεται εἰς τήν τελευτήν τῆς ἀγίας θεοτόκου Μαρίας. Ἐξ ἀρχαίας παραδόσεως γνωρίζομεν ὅτι κατά τόν καιρόν τῆς κοιμήσεώς της, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι εὐρισκόμενοι εἰς τήν οἰκουμένην διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, εὐρέθησαν μετάρσιοι, (μετεφέρθησαν ὑπό ἀγγέλων) εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀφοῦ παρέδωκε τήν ψυχὴν της ἡ Ἀειπάρθενος εἰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ, τὸ σῶμα της μετεφέρθη καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὸ μνήμα τῆς Γεθσημανῆ. Ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἡ τῶν ἀγγέλων χοροστασία καὶ ὕμνωδια διέμεινε ἄπαυστος. Ὁ Θωμᾶς δὲ ἦτο παρών, μετὰ τὴν τρίτην ἡμέρα ἦλθε, θέλοντος νὰ προσκυνήσῃ τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου ἥνοιξαν τὸν τάφον. Τὸ σῶμα της δέν εὐρέθη, μόνο τὰ ἐντάφια αὐτῆς εὔρον εὐωδιάζοντα. Τοῦ μυστηρίου τὸ θαῦμα ἐκπλαγέντες, ἐλογίζοντο ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος ἔλαβε σάρκα ἐκ τῆς Θεοτόκου, γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς διεφύλαξε ἄφθορον τὴν παρθενίαν της, αὐτὸς διεφύλαξε μετὰ τὸν θάνατόν της ἄφθορον τὸ σῶμα της καὶ μετέθεσε αὐτὸ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, πρὸ τῆς κοινῆς καὶ καθολικῆς ἀναστάσεως. Μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων παρευρέθη ὁ τιμιώτατος Τιμόθεος ἀπόστολος Ἐφεσίων καὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀεροπαγίτης καὶ ὁ Ἱερὸθεος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν». Οἱ βασιλεῖς Μαρκιανὸς καὶ Πουλχερία ἀκούσαντες ταῦτα ἐζήτησαν ἀπ' τὸν Ἰουβενάλιον τὴν ἀγίαν ἐκείνην σορὸν μετὰ τῶν νεκρικῶν σινδόνων. Ἀπεστάλησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ κατετέθησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν.

Τὴν μνήμην τὴν ἡμετέραν, ταμεῖον τῆς Θεοτόκου κατασκευάσωμεν.

Πῶς; Παρθένος αὕτη (ἡ Θεοτόκος) καὶ φιλοπάρθενος, ἀγνή καὶ φίλαγνος ὑπάρχει. Ἄν λοιπὸν σὺν τῷ σώματι καὶ τὴν μνήμην ἀγνίσωμεν, φεύγοντες τὰ βορβορώδη πάθη καὶ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς.

Ὁ μὲν οἶνος εὐφραίνει, ὁ δὲ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει... Ἀλλὰ τί τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ μου γλυκύτερον ; Ταύτης τὴν κοίμησιν ἐορτάζομεν, δεῦτε τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν γενόμενοι ἀνώτεροι. Ἴδου ἡ Παρθένος, ἡ θυγάτηρ Ἀδάμ καὶ Μήτηρ Θεοῦ, δι' Ἀδάμ τὸ σῶμα παραπέμπει εἰς τὴν γῆν, τὴν δὲ ψυχὴν οὐρανίαις σκηναῖς διὰ τὸν Υἱὸν ἀναδίδει.

Ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ τῇ καταθέσει τοῦ σώματος. Πᾶσα ἡ κτίσις πανηγυριζέτω τὴν ἄνοδον τῆς θεομήτορος. Δεῦτε πρὸς τὸν τάφον αὐτῆς συγκαταβῶμεν καρδίας πόθῳ, ψάλλοντες: «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Χαῖρε ὁ ποταμὸς πλήρης τῶν ἀρωμάτων τοῦ Πνεύματος, χαῖρε ἡ ἀμνάς ἡ τεκοῦσα τὸν Ἄμνόν τοῦ Θεοῦ, τὸν αἶροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Χαῖρε τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ ἐργαστήριον. Χαῖρε ἡ ὑπερτέρα τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων». Συνεισέλθωμεν ἐντὸς τοῦ μνήματος καὶ συννεκρωθῶμεν τῶν παθῶν, συζῶντες δὲ ζῶν ἄπαθείας.

Δέχου, ὦ Δέσποινα Μαρία, τὴν προθυμίαν ἡμῶν καὶ δίδου τὴν σωτηρίαν, φωτισμὸν Πνεύματος, εὐάρεστον Χριστῷ τὸν βίον ἡμῶν κατάστησον.. Δόξα

τῷ ἐν τριάδι Θεῷ, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Διὰ χειρὸς, λιθοκαρδίου Γέρ. Ἀλυπίου, σταχυολόγημα ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἁγ.
Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Πατρολογία Migne PG: 96, 700 – 761

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν. Αὔγ.2022